

LLIBERTAT PRESOS POLÍTICS!

Índex

Carta del President <i>Letter from the President</i>	1-2
Activitats del Casal <i>Casal activities</i>	3-14
Articles <i>Articles</i>	16-20
Recepta <i>Recipe</i>	21-22
Poema <i>Poem</i>	23
Intervista <i>Interview</i>	23

Casal dels Catalans
de Califòrnia

PO BOX 91142
Los Angeles, Ca 90009
tel. +1 310 640 88 47

info@casalcatalalosangeles.org
www.casalcatalalosangeles.org

Segueix-nos al Facebook a
Casal dels Catalans de Califòrnia

Carta del President

La primera activitat del Casal a la qual vaig assistir va ser la Festa de Sant Joan del 2012, al Will Rogers State Park. Llavors només feia un parell de mesos que m'havia traslladat des de Barcelona, i volia conèixer els catalans de Los Angeles. Durant l'Aplec, vaig tenir l'ocasió de conèixer els qui feien funcionar el Casal llavors, i que majoritàriament són els qui estiren el carro avui també. D'entre tots els qui em van donar la benvinguda, recordo la conversa amb la Carme Roig quan li vaig dir que només tenia pensat passar un parell d'anys als EUA: "jo també vaig venir aquí per un temps limitat, i ara ja fa 25 anys que hi sóc". Molt premonitori. Ara ja fa 6 anys, a casa som el doble que llavors, i fa poc ens hem traslladat per encarar els anys que vénen.

Al Casal, sempre hi ha canvis, gent nova que s'hi involucra, i gent que decideix posar un punt i final després d'una etapa. D'alguna manera, els canvis són necessaris: cal gent amb noves idees i empena, que ajudin el Casal a prosperar i, poc a poc, fer-lo encara més nostre.

Ignasi Mas

Casal dels Catalans
de Califòrnia

PO BOX 91142
Los Angeles, Ca 90009
tel. +1 310 640 88 47
info@casalcatalaloesangeles.org
www.casalcatalaloesangeles.org

Segueix-nos al Facebook a
Casal dels Catalans de Califòrnia

CRÈDITS

Editora en cap
Anna Torrents

Coeditor
Pere Garriga

Correctora, Traductor
Silvia Comasòlivas
Pere Garriga

Col.laboracions
Norma Vargas
Noemí Collado
Ignasi Mas
Sharon Diane King
Mònica Romano
Carme Roig
Pere Garriga
Teresa de Genover
Kristina Rodemonn

Disseny
Ornella Torralba

Foto portada
Pancarta Presos Polítics ANC

Les opinions expressades al
Butlletí són les dels autors/res
dels articles

A Catalunya, també hi ha moltes coses que han canviat en els darrers 6 anys. Hi ha noves idees, i una nova empenta que ens sacseja a tots dia a dia i ens fa parar un moment i pensar d'on venim i on anem. Des de la distància, no estem bombardejats diàriament pels mitjans de comunicació afins i no afins, i tenim el privilegi de tenir una perspectiva menys contaminada. Tenim l'oportunitat de ser crítics, i l'obligació moral d'alçar-nos davant les mentides i la injustícia que es comet.

Al sud de Califòrnia, el Casal és la plataforma ideal per mantenir la comunitat de catalans i tenir llargues converses de l'actualitat de casa. Tenim la sort que la diversitat és un ingredient clau dins la nostra petita comunitat, i som un viu reflex de cohesió i entesa dins de les discrepàncies. Això és el que ens fa forts, com a comunitat i com a país, i s'ha de lluitar contra qui confon la confrontació amb la diversitat d'opinions.

Sense aventurar-me a predir el futur, crec que hi ha fonaments per pensar que algunes coses no canviaran durant un temps. El Casal ens continuarà unint, i tot i que hi haurà gent nova i gent que marxarà, hem de continuar treballant per fer una gran pinya i que tots ens sentim com a casa. El Casal és el nostre vincle més directe amb Catalunya, nosaltres som qui la representem aquí, i de nosaltres depèn que així continuï.

A WORD FROM THE PRESIDENT

The first activity of Casal I attended was on Saint John of 2012 at Will Rogers State Park. At that time I had only been in Los Angeles for a couple of months and was anxious to meet Los Angeles Catalans. During the Aplec I had a chance to meet those who kept Casal going at the time, who by and large are the same individuals who carry the load at present. Among those that welcomed me at that time I recall the conversation I had with Carme Roig. When I told her that my intention was to stay in the US for only a couple of years she said: "I also came to the US with the idea of a limited time stay, and now I've been here for 25 years". Such premonition! I have now been here for 6 years, at home we have doubled from when we started, and we have recently moved to face the years to come in this country.

At Casal there are always changes taking place, new people that get involved, others that decide to put an end to their involvement after a period of time. In some manner, changes are always necessary: we need people with new ideas and energy. People that help Casal to prosper, and little by little make it even closer to our heritage.

In Catalonia much has also changed in the last 6 years. There are new ideas, and a new push which shakes us all from one day to the next and makes us stop for a minute and think about where we came from and where we are going. From our distant standpoint, we are not bombarded daily by a sympathetic or unsympathetic communication media, and we have the privilege of having a less contaminated perspective. We have the opportunity to be critical, and the moral duty to stand up against lies and injustices that are being perpetrated.

In Southern California Casal is an ideal platform to maintain the Catalan community together and have long conversations on the status things at home at present. We are lucky that diversity is the key ingredient within our small community, and we are a living reflection of cohesion and understanding despite our discrepancies. This is what makes us strong, as a community and as a country, and we have to fight against those that confuse confrontation with diversity of opinions.

Though I would not like to hazard a prediction of the future, I do believe that there is a foundation to say that some things will not change much for a time. Casal will continue to unite us, and even though there will be new people joining and other leaving, we have to continue working to make a great joint effort, such as those that support our human towers, and make us all feel as though we were home. Casal is our closest link to Catalonia, we are its representatives here, and it's up to us to see that it continues as such.

ACTIVITATS del CAU

per Mònica Romano

El CAU és una molt bona oportunitat perquè els nens i nenes que són fills de pares o mares catalans puguin trobar-se, passar una bona estona en català i compartir altres aspectes de la cultura catalana. Evidentment, els adults també gaudeixen de poder trobar-se amb altres famílies catalanes de la zona.

Ens trobem cada primer dissabte de mes en algun lloc diferent. Els nens poden jugar plegats, els adults poden xerrar i després fem un dinar tots junts. Aquest any hem fet les trobades a casa l'Ornel·la, l'Estrella i la Sílvia. També vam quedar un dia per fer un pícnic al parc Simon Bolivar de Lakewood.

El mes de març vam anar a veure una obra de teatre familiar a l'International City Theatre de Long Beach. Era la primera vegada que anàvem al teatre amb el grup del CAU. L'obra va durar una hora i s'hi representaven diferents contes adaptats en què els nens que venien de públic hi podien participar. Als nens més grans els va agradar. Per als petits, l'obra va ser una mica llarga i els va agradar més l'estona de després, jugar a fora amb els bassals de pluja de la nit anterior.

Si voleu més informació, contacteu la Laia Vicens, una de les mares del CAU: laiavicensfuste@hotmail.com

CAU ACTIVITIES

El CAU is a very good opportunity for the children of Catalan families to meet, have a good time in Catalan and share other aspects of the Catalan culture. Obviously, parents enjoy meeting with other Catalan families in the area as well.

Meetings are held every first Saturday of the month in a different place. Kids can play together, adults can talk and we have lunch afterwards. This year we have met at the houses of Ornel·la, Estrella and Sílvia. We also had a picnic one day at the Simon Bolivar park in Lakewood.

In March we went to watch a family theatre play at the International City Theatre in Long Beach. It was the first time we went to the theatre with el CAU. The play was an hour long and they played several adapted stories where kids who were spectators could participate. The oldest kids liked the play. For the little ones it was a little too long and they enjoyed more the time we spent later outside, playing with the rain puddles from the previous night.

For more information, contact Laia Vicens, one of the moms from el CAU:

laiavicensfuste@hotmail.com

ACTIVITATS

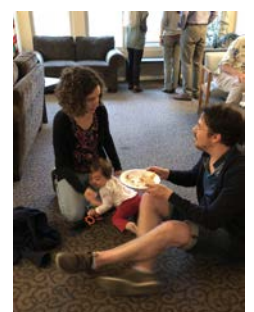
La Castanyada

per Carme Roig

El Casal va celebrar la Castanyada el dia 12 de Novembre a la sala d'actes de la residència dels socis Montse i Rob Jason. Tots els assistents van portar quelcom de menjar per compartir i el Casal va oferir begudes, panellets i moniatos. El dia era talment un dia de tardor, una mica emboirat però amb bona temperatura. La sala era ben gran i els nens podien córrer amunt i avall i jugar i saltar mentre els pares i altres assistents feien petar la xerrada tot menjant i bevent. La Laia va cridar a tota la mainada a la taula on ella ja ho tenia tot a punt per poder començar l'elaboració dels panellets. La Laia va portar els ingredients separats per cada nen així que cada nen va poder fer els seus propis panellets de diferents gustos i formes. La Laia va començar l'elaboració dels panellets pas a pas tot i que alguns d'ells van decidir de fer-ho a la seva manera. Als més menuts, els pares els van ajudar. Que bé que s'ho van passar fent boletes!!!! Val a dir que la taula, els nens i el terra van quedar ben empastifats! Però els nens s'ho van passar d'allò més bé!

Va ser una trobada molt entranyable amb una bona colla de famílies joves amb nens i també gent ben gran i que va venir fins i tot de San Diego.

Una festa tradicional catalana que el Casal se sent orgullós de poder ajudar a difondre i a ensenyar les tradicions de la nostra cultura catalana a qui estigui interessat de conèixer-les i als nostres petits que no viuen a Catalunya.

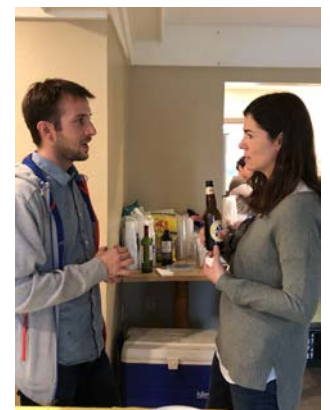
CHESTNUT FESTIVITY

Casal celebrated its Castanyada (Chestnut Festivity) on November 12 in the meeting hall of the residential community where our members Montse and Rob Jason live. All who attended brought something to eat to share in potluck style and Casal contributed the drinks, the small traditional seasonal cakes called "panellets", and the sweet potatoes. The day was a typical California autumn day, a little foggy but pleasant temperature. The meeting room was quite large and the children could run around and play while the parents and others in attendance held their conversations while eating and drinking.

Laia called all of the kids to a table where she had everything ready to start putting the "panellets" together. Laia had prepared the ingredients separately for each of the children in attendance, so that each child could make his "panellets" according to his tastes and design. Laia instructed her audience how to make the "panellets" one step at a time, though some decided to make it their own way. The youngest kids were assisted by their parents. They all had a great time making their little balls!!! Of course the work table, the children and the floor ended up completely smeared with food! But the kids had a great time anyway!

It was a most memorable affair with many young families with children in attendance and also with some quite elderly members who came all the way from San Diego.

This is a traditional Catalan festivity which Casal is proud to help divulge and teach our Catalan culture to whoever may be interested to learn it, and especially to our young ones who do not live in Catalonia.

ACTIVITATS

Festa de Nadal

per Norma Vargas

Vull confessar d'entrada que aquest informe podria ser parcial. He estat una admiradora del Casal des que fa anys m'hi vaig afegir. Per tant, prepareu-vos per un informe resplendent.

Com demana la tradició, ens vam reunir al Carriage House del Rancho Dominguez en el dia assenyalat. Era el 3 de desembre i allí estàvem un any més, en una tarda agradable intercanviant impressions, posant-nos al corrent de les novetats dels amic i amigues, fent xerradetes, fent la guitza, rient, i també alguna conversa seriosa... que no durava gaire perquè sempre hi havia una amistat més amb qui volíem parlar.

Tots els nostres amics van poder gaudir d'una ambientació molt agradable gràcies a la Teresa Montes que va ajudar amb les decoracions, a parlar les taules i a preparar els aperitius, juntament amb l'Anna Batet que va ajudar a parlar la taula on se servia el menjar i la preparació del menjar. Quin treball tan fantàstic tots els que hi van col·laborar!

El menjar aquest any va ser espectacular. L'Anna Fusté va fer 240 canelons! Tota sola! No sols això... eren deliciosos, massa deliciosos, segons deia la meva bàscula el dia següent... i que em va posar a dieta. Per a completar la festa vam tenir els sempre deliciosos torrons i neules.

Després de dinar van començar les diversions. Vam cantar nadeses, els nens van cagar el tradicional tió, donant-li copets amb un pal d'escombria i, els adults, vam fer una rifa. La premiada fou la Montse Rejos amb un cistell de Nadal donat pel nostre president Ignasi Mas. A propòsit, els nens tenien muntat un taller, abans de dinar, per fer els seus propis tions. Hauríeu de veure la concentració i dedicació que posaven en la tasca. Després vam tenir la visita anual de Santa Claus, amb més regals per a la mainada i més oportunitats de fer-se fotos amb ell.

Per als adults vam tenir una bona rifa amb molts premis, molts d'ells preparats per la Montse Jason, que

amb la seva habilitat aconseguix que els premis més humils facin goig. Montse, ets una crac!
Per a completar la jornada vam tenir després, com sempre, un intercanvi de regals anomenats "white elephant". Vam veure uns regals molt imaginatius i ens vam divertir molt!

La trobada va ser un èxit total. No podia ser d'altra manera amb la qualitat de gent que tenim. La cordialitat, l'amistat i l'esperit de col·laboració de tothom per a assegurar-nos que tot anés bé omple molt, gairebé tant com els canelons de l'Anna. Teníem amics de tot arreu: Riverside, Tijuana i San Diego. Estem de moda!

CHRISTMAS PARTY

I have to admit, this is a very biased report. I've been a fan of the casal ever since I joined a number of years ago so be prepared, its going to be a glowing review.

As tradition mandates, we met at the Carriage House in Rancho Dominguez on the assigned day. We were convened for December 3rd and there we were, another year another pleasant afternoon of exchanging impressions, getting re-acquainted, chit chatting, teasing, laughing, even some serious conversations... which didn't last much because there was always one more friend that we wanted to talk with.

All of our friends were able to enjoy a very charming setting, thanks to Teresa Montes, who helped with decorations and setting the tables and preparing appetizers, together with Anna Batet, who also helped preparing setting the food tables and food preparation. Fantastic job, all of you who pitched in!

The food this year was especially awesome. Anne Fusté prepared 240 cannelloni! All by herself! Not only that... they were absolutely delicious, too delicious, said my scale the next day... and put me on a diet. To complete the feast we had the always delicious "torrons i neules".

After lunch the fun started. We sang traditional Christmas Carols, "nadales", children did the traditional "caga tio", excitedly beating the Tió and getting the presents and, for the adults, we had a raffle. A Christmas basket for Montse Rejos and her family given by our president Ignasi Mas. By the way, the kids had a workshop that started before lunch to do their own "Tió". You should've seen the concentration, the dedication that they put into it.

Then we had the very special annual visit of Santa Claus, with more gifts for the children and the opportunity of taking pictures with him.

For the adults we had the always successful raffle, with a number of gifts prepared by Montse Jason who, with unequal ability, makes the most humble of gift look awesome. Montse, you are THE expert!

To complete the day, we had a very funny, as always, White Elephant gift exchange. We saw most imaginative presents and had a blast!

The event was a complete success. It couldn't be otherwise with the quality of people that we have. The warmth, friendliness, the collaboration from everybody to make sure that all went well is very fulfilling, almost as satisfying as Anna's cannelloni. We had people from all over: Riverside, Tijuana, San Diego. We are trendy!

ACTIVITATS

Sant Jordi a Boulder Colorado

per Noemí Collado

Cada any, el CUCAT (Club Català de CU Boulder) organitza un seguit d'activitats per celebrar la diada de Sant Jordi al campus, per tal de donar a conèixer aquesta diada tan especial per als catalans. Aquest any ha estat el més especial de tots, i és per això que volem explicar com el vam viure aquí.

La diada va començar ben d'hora, quan vam muntar tres parades a diferents llocs del campus. La nostra tradició és repartir roses als estudiants de la universitat durant el matí, tot explicant què és la llegenda de Sant Jordi i què significa per a nosaltres. Aquest any vam repartir un total de mil roses, algunes fins i tot repartides pel mateix drac! A més, enguany a les parades també s'hi va fer un intercanvi de llibres, per tal d'introduir l'altra part important de la diada.

Els actes van continuar a la tarda amb els Jocs Florals, als quals van assistir-hi més de cent persones. El nostre concurs literari consta de diverses categories de parla catalana, anglesa i espanyola; de manera que està obert a tothom qui vulgui participar-hi. Durant la cerimònia, a més de fer l'entrega de premis, també s'explica què és la diada de Sant Jordi i com es viu a Catalunya. Un cop acabats els Jocs Florals tots els assistents van ser convidats a un sopar de cuina catalana, a càrrec d'un restaurant de cuina mediterrània de Boulder.

SAINT GEORGE AT BOULDER COLORADO

Every year CUCAT (Colorado University Catalan Club) organizes a series of activities to celebrate Saint Jordi's Day on campus to instruct the community on this important day of the Catalan calendar. This year has been most special for all of us, and because of this I want to relate how we experienced it here.

The day's events started very early when we set three booths at different locations of the campus. Our tradition is to distribute roses to the students in the morning while we explain to them the legend of St. Jordi (St. George) and what it signifies for us. This year we distributed one thousand roses, some of which were given by the dragon itself! Also, at the different booths we exchanged books this year, to introduce another important aspect of the celebration.

The activities continued in the afternoon with the literary contest, the so called floral games, to which over one hundred persons attended. Our literary contest consisted in various categories of Catalan, English and Spanish, to enable everyone who wanted to participate. At this ceremony, in addition to awarding prizes, we also explain what the celebration is about and how it is lived in Catalonia. At the conclusion of the floral games all of the attendants were invited to a typical Catalan dinner prepared by a local restaurant that specializes in Mediterranean cuisine.

ACTIVITATS

Aplec de Primavera

per Teresa de Genover

El passat 22 d'abril va ésser el primer cop que el meu marit, Quim Madrenas, i jo vam assistir a l'aplec anual de primavera. Val a dir que no en serà l'últim, ja que vam poder gaudir molt de la diada i compartir-la amb gent interessant i divertida.

En arribar al Rancho Domínguez, tots els preparatius per a una diada entranyable, plena d'activitats per entretenir des dels més grans als més petits, estaven ja en marxa.

Molts de nosaltres vam començar amb un plat de tapes amb olives, fuet i formatge acompanyat de cervesa o vi mentre que les taules s'anaven cobrint amb estovalles grogues (vull pensar que el color va ésser escollit conscientment a causa de la situació política catalana del moment, en la qual el color groc té un significat especial de protesta contra el fet que hi hagi presos polítics catalans a presons espanyoles).

Com a estendard, també s'instal·laren senyeres al voltant. El vent les feia voleiar perquè les tinguéssim presents i ens acompanyessin en el record de la nostra molt estimada Catalunya.

En commemoració de la diada de Sant Jordi que s'havia de celebrar un dia després, hi havia roses vermelles i grogues i la possibilitat de comprar algun llibre.

Per a mi, la diada de Sant Jordi és una de les festes més boniques que hi ha al món. És tan única, tan especial! Una festa en què l'amor s'expressa no només a través de la llegenda de Sant Jordi i el sentiment romàntic que alliberen les roses, sinó també amb la vessant creativa, artística, cultural i d'aventura i coneixement que els llibres ens aporten.

Mentrestant, les grans paelles feien goig en el seu inici de cocció, enmig de tots aquells que van tenir cura de cuinar-les. Gràcies per la vostra feina! Val a dir que la paella va quedar la mar de bona i tots vam gaudir d'una ració molt generosa.

Mentre les paelles s'anaven cuinant, i més i més gent anava arribant, els petits s'entretenien a decorar estels amb cues de colors i corrien per l'esplanada del parc intentant fer-los volar. Color, creativitat, corregudes, caigudes, rialles, crits, satisfacció i entreteniment. Quin goig de veure!

Música del nostre estimat país sonava ambientalment. El so de la música venia just del costat de la taula on la Carme Roig va fer una demostració i degustació de la típica truita de patata i ceba. Quina truita tan gustosa! Feia dies que no n'havia menjat i ara torno a tenir-ne ganes. Crec que avui en faré una per sopar, miraré de fer-la gruixuda com la de la Carme.

Després de la paella vam poder refrescar el paladar amb taronges de Califòrnia, aquesta terra que ens ha acollit a tots nosaltres, a uns des de fa més anys que a d'altres i a alguns només temporalment.

Per fer baixar l'arròs, vam tenir ocasió de ballar sardanes. Agafant-nos de les mans, formant una rotllana de companyia i amistat, puntejàvem al compàs de la sardana, ara al contrapunt ara al salt. Alguns dels infants

s'hi van afegir tot formant una petita rotllana dins de la més gran. Molt entranyable!

Acabada la sardana, va arribar el moment de trencar l'olla. En aquest cas, per manca d'olla, els infants van poder picar una pinyata. Aquest cop, la pinyata va obrir-se amb pocs però ben donats cops de bastó. Els petits van gaudir de llaminadures i xocolatines com a regals de fi de festa.

També alguns dels grans van marxar amb regals de la rifa que es va fer també al final de la diada. El regal més suculent, va ésser un pernil que es va endur un dels joves becaris que van ajudar amb la preparació de l'aplec. Imagino que si va compartir el pernil amb la resta d'estudiants becaris, en un no res, el que va quedar va ser l'os del pernil ben escurat.

A tot aquells que vau posar temps en la planificació, preparació i organització de l'aplec de primavera, vull agrair-vos el vostre esforç i treball. Va ésser una diada molt agradable. Vam passar un dia magnífic!! Fins a la propera!

SPRING PICNIC

On April 22 my husband, Quim Madrenas and I came for the first time to the spring gathering organized by the Casal Català Los Angeles. I must say that after seeing how a wonderful day we had with interesting and fun people we met, this will not be the last event we plan to attend.

When we arrived to the Rancho Dominguez grounds, the preparations for a wonderful day of activities and entertainment for all ages was well underway.

Many of us started with a tapas plate with olives, fuet and cheese accompanied with beer or wine while the tables were being covered with yellow table cloths. I like to think that the choice of color was a conscious decision in support of the current political situation in Catalunya where yellow has been embraced as a color of protest for the political prisoners in Spanish prisons as well as a solidarity sign towards them.

Also Catalan flags were placed around the perimeters of the areas. The wind was blowing the flags as to make sure that our awareness of their presence would keep alive the memories we have of our beloved Catalunya.

Moreover, in commemoration of the “Diada de Sant Jordi” that Catalans celebrate each year on the 23rd of April, red and yellow roses adorned the tables and children’s books where available.

To me, the “Diada de Sant Jordi” is one of the most beautiful festivities around the world. It is so unique and special! It’s a festivity where love is spread not only through the legend around Sant Jordi and the romantic feeling that roses awaken on us, but also through the creative art of writing which enhances our culture, our knowledge and sense of adventure.

Meanwhile, the huge paellas where starting to cook amidst those of you that used the time and cooking skills to cook for all of us at the party. Thanks so much for your work! We all agreed that the paella was delicious and we all enjoyed a very generous portion of it.

During the time that the paellas were cooking and more and more people were arriving, the little ones where entertained decorating their own kites and running around trying to make them fly. What a sight of entertainment: color, creativity, kids running, falling, laughing, screaming and having fun.

Music from our beloved country was playing in the background as Carme Roig was giving a culinary demonstration and degustation of the typical dish “truita de patata i ceba” (potatoes and onion omelette). That was a tasty treat! It had been long since the last time I ha cooked it myself and now thinking of it makes me crave for “truita de patatas” again. I think that I’ll make it for dinner and I’ll try to make it as thick as the one Carme made. It was delicious!

After eating the paella, we where delighted with fresh oranges from California, the land that has adopted most of us. Some have been here from long time ago, some of us from a more recent arrival and others will be enjoying it only as a temporary stay.

To finalize the digestion of a heavy meal we ventured to dance the typical Catalan dance of “la sardana”. Holding hands in a circle of unity and friendship, we followed the sardana music with the sardana steps. Some of the children joined in by making their own sardana circle inside the bigger one. It was so adorable!

Once the dancing was finished, it was time for the little ones activity of “trancar l’olla”, which in this case instead of an “olla” (terracota pot) was done with a piñata. This time the piñata broke after a very few, but strong hits. The children gathered and enjoyed a good number of treats and chocolates from it.

Also some adults left the party with gifts won at the raffle that was done at the end of the festivity. The biggest more succulent item at the raffle was a Serrano Ham which was won by one of the students attendees that helped with the preparation of the gathering. I can just imagine that if he shared the Serrano with the rest of the students, in no time all that would be left from it would be a bare leg bone.

*To finish the account of the spring aplec, I like to thanks all of you that took the time to plan, prepare and organize the spring gathering this year. Your effort and work deserves our gratitude and acknowledgment. Thanks for such a memorable day, It was a great party!
Hope to see you all at the next one.*

Great Opportunity for deserving Catalan Engineering Students!

**The Balsells Foundation offers generous
Fellowships and Financial Aid Grants
to study at outstanding universities
in California and Colorado for**

**Graduate Fellowships
Postdoctoral Fellowships
Undergraduate Mobility Program Scholarships**

Find out more details at:

**<http://balsells.eng.uci.edu/>,
www.colorado.edu/engineering/research/balsells,
www.uccs.edu/Documents/eas/eas/Balsell_UCCS_EAS**

DATES A RESERVAR

Diada, 9 de Setembre
Aplec de Tardor, 14 d'Octubre
Castanyada, 4 de Novembre
Festa de Nadal, 9 de Desembre

SAVE THE DATES

*Catalan National Day, September 9
Fall Picnic, October 14
Chestnut Party, November 4
Christmas Party, December 9*

ARTICLES**THOROUGHLY CATALAN CELEBRATION - SAINT JORDI'S DAY OF BOOKS AND ROSES AT UCLA/Una tradició totalment Catalana - Llibres i Roses per Sant Jordi a UCLA**

by Sharon Diane King

On April 23 and 24, 2018, UCLA's Royce Hall (room 306) hosted the second annual celebration of matters both scholarly and cultural from Catalunya. Thanks to the good efforts of Professors John Dagenais and Gemma Repiso (UCLA Department of Spanish and Portuguese), the symposium "Llibres i roses" (in commemoration of St. George, whose day is celebrated on April 23) brought together a wealth of fascinating academic presentations, and, it being a Catalan celebration, a plethora of excellent food and wine!

Though I missed a few papers, I was particularly impressed by UCLA Professor Eilene Powell's transgressive interpretation of sadomasochistic art both medieval and modern, and by Cambridge Professor Brad Epp's intriguing presentation on Catalan art cinema, which introduced me to Pere Portabella's Cuadecuc, a vampire film which I, a horror fan, was completely unaware of! I was also delighted at Casal's own Pere Garriga's heartfelt overview of the history of Casal dels Catalans de California, which finished out the symposium. Through slides and vivid descriptions, he summed up the delights and the challenges that the organization has faced and continues to face, in different ways, over the course of 35+ years.

The symposium, which I was unable to attend last year, was free, open to the public, and quite well attended. I believe there will be more in future. It aims at academic audiences, but there is much of value for those who merely wish to enrich their awareness of Catalan studies and culture. I highly recommend attending--if for no other reason than that the refectons are taken on the 3rd floor balcony of Royce Hall, which offers a stunning panorama of the westside of Los Angeles.

And who knows? This may inspire me to do more of my own theatrical / film projects based on Catalan sources! See you next year!

El 23 i 24 d'abril del 2018 va tenir lloc la segona celebració d'assumptes a la vegada d'erudició i cultura catalanes a la Royce Hall de la UCLA (habitació 306). Gràcies als bons esforços dels professors John Dagenais i Gemma Repiso (Departament d'Espanyol i Portuguès de la UCLA) el simposi "Llibres i roses" (commemorant la Diada de Sant Jordi que se celebra el 23 d'abril) va aplegar un ric grup de fascinants presentacions acadèmiques, i també, sent una celebració catalana, una plèthora de bon menjar i vins!

Tot i que no vaig poder assistir a totes les presentacions, vaig quedar especialment impressionada per la de la professora Eilene Powell de la UCLA, per la seva transgressiva interpretació d'art sadomasoquístic medieval i modern, i per la del professor Brad Epp de la Universitat de Cambridge per la seva intrigant presentació sobre l'art del cinema català que em va fer conèixer el Cuadecuc de Pere Portabella; una pel·lícula sobre un vampir del qual jo he de confessar, malgrat ser una aficionada del cine d'aquest gènere, desconeixia! Vaig també quedar encantada del repàs emotiu de la història del Casal dels Catalans de Califòrnia del nostre Pere Garriga, amb què es va acabar el simposi. A través de fotos i vives descripcions, va resumir els encants i els reptes que aquesta associació ha tingut i continua tenint, de diferents maneres en el decurs dels més de 35 anys de la seva existència.

El simposi, al qual no vaig poder assistir l'any passat, era gratuït, obert al públic i amb bastant bona assistència. Crec que n'hi haurà més en el futur. Està orientat a un auditori acadèmic, però hi ha molts temes que qualsevol interessat en estudis de recerca i cultura pot valorar. En recomano l'assistència, si més no per la fantàstica vista que ofereix el balcó del 3r pis de la Royce Hall del panorama de l'oest de Los Angeles.

I, qui sap? Això potser m'inspirarà a fer més projectes de cinema i de teatre basat en fonts catalanes!
Fins l'any que ve doncs!

ARTICLES

Estudiant Balsells a Boulder Colorado

per Noemí Collado

Em dic Noemí Collado, i sóc estudiant de màster d'Enginyeria Química a la Universitat de Colorado Boulder. La meua història amb la beca Balsells va començar fa uns tres anys, quan vaig sentir-ne a parlar per primer cop. El meu somni des de ben petita era estudiar als Estats Units, però mai m'hagués imaginat que fos possible. Aquell dia, vaig descobrir que podria fer-se realitat. Així doncs, des d'aquell moment vaig fer tot el possible per aconseguir-ho, fins que, tot just fa un any vaig rebre l'esperat mail de: Felicitats, t'han concedit la beca Balsells!

Des de llavors estic vivint la millor experiència de la meua vida, tant a nivell personal com professional i acadèmic. Fa uns dies vaig viatjar a Califòrnia i no volia perdre l'oportunitat de conèixer el senyor Pere Balsells, la persona que ha fet possible que tots nosaltres estiguem aquí. Durant la visita, vaig poder agrair-li en persona tot el que fa per nosaltres. També em va explicar la seva història i com va ser la seva experiència a CU Boulder, la universitat on ell també va estudiar. Em va semblar una persona molt agradable i propera, que ha treballat molt dur per aconseguir tot el que s'ha proposat a la vida.

BALSELLS STUDENT AT BOULDER COLORADO

My name is Noemí Collado and I am a graduate student in Chemical Engineering at the University of Colorado, Boulder. My Balsells Fellowship story started some three years ago when I heard about it for the first time. My dream from a very early age had always been to study in the US, but I never thought that would be possible. But that day I discovered it might become a reality. So from then on I did whatever I could to attain it. Then came the day I received the long awaited email: Congratulations, you have been awarded the Balsells Fellowship! From that day on I am living the best experience of my life, both at a personal as at a professional and academic level.

Some days ago I visited California and I did not want to miss the opportunity to meet Pete Balsells, the person who made it possible for all of us to be here. During the visit I was able to thank him personally for all he is doing for us. He also told me his story and about his experience at CU Boulder, where he studied. He seemed to me to be a very pleasant and friendly person who has worked very hard to accomplish all of his life's objectives.

ARTICLES

Joan Oró, un català universal

per Pere Garriga

Fa uns anys, passejant pel Passeig de Sant Joan de Barcelona, vaig entrar a la llibreria Re-read, vora l'estàtua d'Hèrcules del carrer Còrsega. El seu nom es refereix a una botiga que ven llibres de segona mà, vet aquí el que vol significar: re-read = tornar a llegir. S'hi troben llibres de tota mena no solament en català sinó també en castellà, anglès, francès, etc... Amb els anys hi he comprat segurament més d'una dotzena de llibres, un d'ells amb el nom atractiu de Catalans Universals, escrit per Enric Ripoll. El llibre, imprès curiosament a començaments dels anys 80, amb moltes fotos, explica les biografies d'una dotzena de catalans del segle XX que han tingut fama arreu del món. Alguns són artistes i escriptors com Montserrat Caballé, Pau Casals, Antoni Tàpies, Salvador Espriu i Joan Miró. D'altres són metges com Josep Trueta, Antoni Puigvert, Ignasi Barraquer. També homes de ciència i arquitectura com Carles Buïgues i Joan Oró.

Avui voldria parlar de Joan Oró, a qui vaig conèixer breument en una ocasió a Houston. L'Oró va néixer el 1923 al barri de la Bordeta de la ciutat de Lleida, en una modesta família de forners. El 47 va ser llicenciat en Ciències Químiques per la Universitat de Barcelona. Al 52 viatja als EUA, acompanyat de la seva família i quatre anys després obté el doctorat en Bioquímica a la facultat de Medicina de la Baylor University de Houston. Al 55 ingressa a la universitat de Houston, on hi obté la càtedra del Departament de Ciències Bioquímiques i Biofísiques.

Aquí fa treballs importants d'investigació per a la NASA. Estem en els primers anys de l'exploració espacial i Oró s'especialitza en la investigació de com va començar la vida a la Terra i en rastres de vida al planeta Mart i a la Lluna.

Dins el programa Viking en què un artefacte de la NASA va arribar a la superfície de Mart, va idear un instrument per a analitzar l'atmosfera i la matèria de què està fet aquest planeta. No s'ha trobat cap evidència de vida ni a Mars ni a Venus. Això no vol dir que potser no n'hi hagi hagut en altres èpoques.

Això ha portat el Dr. Oró a afirmar en un article de l'any 78 a l'Avui que "si continuem pel camí de la destrucció ecològica que seguim, al planeta Terra no li queden més de 200 anys de vida".

El Dr. Oró és un dels precursors de la teoria de la panspèrmia, segons la qual la matèria orgànica, que és l'essència de la vida que hi ha al nostre planeta, ha arribat per conducte de cometes que han impactat en la Terra primitiva, evolucionats de les explosions termonuclears d'altres estrelles. Així ho escrivia en un llibre que va publicar: L'origen de la vida.

El 1980 el Dr. Oró va tornar a Espanya, tot i conservant la seva càtedra com a professor emèrit de la Universitat de Houston. A Barcelona va treballar com a professor de la Universitat Autònoma i com a director de l'Institut de Biofísica i Neurobiologia. També va ocupar un escó al Parlament de Catalunya.

El 1990 va continuar com a professor de la Universitat de Houston i investigador per a diferents estudis de la NASA.

El 1993 va crear la Fundació Oró a Lleida per a impulsar la investigació científica. Es va jubilar el 1994, però tornant a Espanya va impulsar la construcció de l'observatori astronòmic del Montsec i va organitzar diversos simposis científics a Lleida.

El Dr. Oró va morir als 80 anys el 2004 a Barcelona. Havia publicat una dotzena de llibres i centenars de treballs científics. Entre altres honors va ser proposat candidat al Premi Nobel diverses vegades. Va rebre per Real Decreto el títol de Marqués de Oró. També la Creu d'Alfons X el Savi, la Creu de Sant Jordi i la Medalla d'Or de la Generalitat de Catalunya.

JOAN ORÓ, A UNIVERSAL CATALAN

Some years ago, walking along Passeig de Sant Joan of Barcelona, I visited the Re-read Bookstore, close to the statue of Hercules at the corner of Corcega. The name of the bookstore refers to the fact it sells used books, thus re-read = read once more. There we find all sorts of books and not just in Catalan but also in English, French, German ... Over the years I've probably bought a dozen books there, one of them with the attractive name of Universal Catalans, written by Enric Ripoll. The book was very nicely printed in 1980, with large hard covers and a wealth of photographs. It provides the biographies of a dozen Catalans of the 20th Century which have achieved international fame. They are artists, musicians and authors like Montserrat Caballé, Pau Casals, Antoni Tàpies, Salvador Espriu, and Joan Miró. Others are doctors like Josep Trueta, Antoni Puigvert, Ignasi Barraquer. There are also men who have distinguished themselves in architecture and science such as Carles Buigas and Joan Oró.

Today I would like to write about Joan Oró who I briefly met many years ago when I visited Houston. Oró was born in 1923 in the La Bordeta neighborhood of the city of Lleida, to a humble family of bakers. Despite this he managed to obtain a degree from the Chemistry Department of the University of Barcelona in 1947. In 1952 he came to the US with a graduate fellowship from Houston's Baylor University from which he eventually was awarded a PhD from the Department of Medicine. In 1955 he was given a position at the University of Houston's Department of Biochemical and Biophysical Sciences and eventually a full professorship at this university.

While at this university he did important research studies for NASA. We are at the beginning of space

exploration and Oró is especially interested in finding out how life originated on Earth and if there are any evidence of life on Mars and the Moon.

He was involved with the Viking Program which landed a probe on Mars. He developed an instrument to analyze its atmosphere and the material on its surface. He found however no evidence of life on this planet. However, as he emphasized, that does not prove that in other periods there may not have been living organisms there.

Such a possibility of life disappearing on other planets brought Dr. Oró to affirm in a 1978 article in the Catalan newspaper Avui that "if we continue on the path of ecological destruction we are now following on Earth we have only some 200 more years of life left".

Dr. Oró is a precursor of the panspermia theory according to which organic matter, which is the essence of life, came to our planet via comets which impacted Earth at an early period of its development. Such organic matter evolved from thermonuclear explosions on other stars of our galaxy. He explains all of this in a book he published called The Origen of Life.

Dr. Oró returned to Spain in 1980, though still maintaining his position as professor emeritus of Houston University. He taught at the Universitat Autònoma of Barcelona and became the director of the Institute of Biophysics and Neurobiology. He also was given a seat in Catalonia's Parliament.

In 1990 he returned to the University of Houston and continued working on a number of projects for NASA.

In 1993 he created the Oró Foundation in Lleida to encourage scientific investigation. He retired in 1994 but continued active in the construction of the Astronomical Observatory of Montsec and the organization of several scientific symposia in Lleida.

Dr. Oró died in 2004 at the age of 80 in Barcelona. He had published a dozen books in his lifetime and hundreds of scientific articles. He received a number of honors. He was proposed several times for the Nobel Prize. He received by Royal Decree of the king of Spain the title of Marqués de Oró. Also the Cross of Alfonso X El Sabio, and the Cross of Saint George and the Golden Medal of the Generalitat of Catalonia.

Like Oró, we have a number of graduate students studying and working in California and Colorado under the auspices of the Balsells Fellowship. They have a fine model to follow in Dr. Oró.

RECEPTA**Chimichurri**

per Norma Vargas

Ingredients

- 1 grapat de julivert italià, ben net i sec, amb els troncs gruixuts ja tallats i deixats a part per fer sopes (lligüeiu-los, de manera que els pugueu llençar fàcilment després de cuinar, a no ser que els volguéssiu aprofitar per a beneficis més saludables posant-los després a la batedora). Hauríeu de tenir-ne aproximadament mitja tassa
 - ½ tassa d'oli verge d'oliva
 - ¼ cullerada de vinagre de vi negre
 - 4 grans gruixuts d'all, tallats a trossets (2 ½ cullerades)
 - 2 cullerades de fulles d'orenga
 - 2 culleradetes de pebrot vermell trinxat (el que es troba generalment a les botigues és MASSA!!! picant per als paladars dels argentins i espanyols. No hauríeu de posar-ne més que un pessic, tot i que els mexicans l'adoren!) Jo acostumo a usar una marca argentina, Alicante, i la manera com es demana en una botiga argentina és dient: "ají molido"
 - Sal kosher i pebre acabat de moldre
- Les proporcions entre oli, vinagre i all poden variar segons els gustos del cuiner. A mi m'agrada més vinagre i all, però aquesta sóc jo.

Passos

Poseu l'orenga i el pebre vermell (ají molido) en un bol amb dues cullerades d'aigua bullint. Mentre s'està absorbint, en un molinet, trinxeu l'all primer i després, sense treure l'all, afegiu-hi el julivert tallat. Afegiu-ho al pebrot vermell i orenga, afegiu-hi la sal, pebre, oli i vinagre. Deixeu-ho reposar així com a mínim 20 minuts, millor si ho deixeu reposar tota la nit. Si aquest fos el cas, poseu-ho a la nevera durant la nit i abans de servir feu que estigui a la temperatura ambient.

Jo ho guardo, si no es menja abans, fins a dues setmanes.

Servir

Aquesta recepta del chimichurri tradicional és increïblement versàtil. Es pot servir sobre un bistec socarrat o com a suc per una graella mixta. És també perfecte per a qualsevol graella de pollastre o peix. També es pot servir sobre llegums o fins i tot sobre un suquet.

També és típic servir-ho amb un entrepà fet amb un bon pa francès cruixent i una salsitxa italiana (choripan) MMMM!!! També es pot fer servir per assaonar carns.

Possible acompanyant

Com que la salsa chimichurri és d'origen argentí, un malbec fumat argentí seria un gran acompanyant a un bistec coronat amb aquesta salsa.

CHIMICHURRI

Ingredients

-1 bunch of Italian parsley, thoroughly washed and dried, with the thick stems cut and reserved to make soup (tied them, so you can toss them after cooking, unless you want the full health benefits and you put them in a blender). You should get about ½ cup,

-1/2 cup extra virgin olive oil

-1/4 cup red wine vinegar

-4 large garlic cloves, minced (2 1/2 tablespoons)

-2 tablespoons oregano leaves

-2 teaspoons crushed red pepper (The one you find in regular stores is WAAAY!!! too hot for most people from Argentina and Spain. You'd have to use just a pinch, although Mexicans love it!) I use an Argentinian brand, Alicante, and what you have to ask for in Argentinian stores is "ají molido".

-Kosher salt and freshly ground pepper

The proportions between oil, vinegar and garlic varies with the cook. I use more vinegar and garlic, but that's just me.

Step

Place the oregano and red pepper (ají molido) in a bowl with 2 tbs boiling water. While it soaks, in a food processor, chop first the garlic, without removing it add and chop the parsley. Add to the red pepper and oregano, add the salt, pepper, oil, and vinegar. Let stand for at least 20 minutes, better overnight. If this is the case, refrigerate and bring to room temperature before serving.

I keep it, if it lasts before being eaten, for about two weeks.

Serve With

This traditional chimichurri recipe is incredibly versatile. Serve it over charred steaks or as a sauce for a mixed grill. It's also perfect with any grilled chicken or fish. You can also use it over veggies and even as a dip.

A typical use is also with a sandwich of crusty French bread and Italian sausage (choripan) MMMM!!!

It can also be used to marinate meats.

Suggested Pairing

Since Chimichurri sauce originated in Argentina, a smoky Argentine Malbec will make a great partner to grilled steaks topped with this sauce.

POEMA

per Adrià Comoreza Nosas

Despunta l'alba a la carena,
Els boscos humits es desperten,
Enllà unes campanes repiquen,
Com el dolç cant d'una sirena.

Pels angles escarpats s'esmuny
La boira espessa va de dol,
Rere els cims nevats surt el sol
i el cel fosc s'inunda de llum.

Què queda d'aquells racons perduts, oblidats?
Dels camps, les muntanyes i els prats?
Esperits lliures, vius i alats,
Que lluiten per la terra al costat dels soldats.

POEM

*The sun is rising over the hill crest,
The dew filled woods are awaking,
Over yonder bells are ringing,
Such as the sweet song of a mermaid.*

*Over its sharp edges the thick fog
Slides down in mourning,
Behind snowcapped peaks the sun appears
And the dark sky is flooded with light.*

*What remains of those lost, forgotten dens?
Of those fields, hills and meadows?
What of those free winged living spirits,
That fight for land next to soldiers?*

L'ENTREVISTA amb Kristina Rodemonn

per Carme Roig

Cada vegada que sento una persona parlar català i té un nom com ara el de la Kristina Rodemonn i que parla un català perfecte, és primerament per mi una gran il·lusió i també una esperança que la nostra llengua i cultura s'anirà mantenint per sempre.

Fa potser prop d'un any que la Kristina va contactar amb el Casal demanant si teníem dues persones catalanes que poguessin estar interessades a formar part d'un curtmetratge en català, aquí a LA, que ella estava dirigint. La condició era que les dues dones tinguessin 60 anys o més, cosa que no va ser cap problema. Efectivament, li vaig donar el nom i contacte de dues persones, sòcies del Casal, la Montse Jason i la l'Anna Fuste.

Abans que ens expliquis com va anar tot això i quin en va ser el resultat, m'agradaria que ens diguessis una mica de tu; **on vas néixer i créixer, on vius i quina és la teva feina?**

Vaig néixer a Madrid, encara que els meus pares són americans. El meu avi treballava per a l'ambaixada americana a Madrid als anys 60, i la meva mare va viure a Madrid quan era petita. De gran, va decidir tornar-hi, i jo i les meves germanes vam créixer allà. Ara farà dos anys que visc a Los Angeles. Em van donar una beca a la universitat de Chapman per estudiar un màster de direcció de cinema, i em vaig "liar la manta al cap" i em vaig embarcar en aquesta aventura

californiana.

Què et va inspirar a aprendre el català? Què et va fer decidir? Has viscut a Catalunya?

M'han agradat els idiomes des de sempre. De petita parlava anglès a casa i castellà al carrer (els meus pares feien que no ens entenien si intentàvem parlar-los en anglès a fora de casa) i d'adolescent vaig treballar netejant lavabos a casals d'estiu a França per poder aprendre la llengua, em pagava l'estada netejant. Després, com que volia ser periodista, vaig estudiar turc, per poder viatjar i treballar al mig orient. Vaig anar a Barcelona a fer un màster de periodisme sense conèixer res de la cultura catalana, però des del primer moment sabia que aprendria català. Tinc una família molt aventurera i curiosa, i em van inculcar el principi que quan viatges a qualsevol lloc, has d'intentar comprendre i connectar amb la cultura local, adaptar-t'hi en la mesura possible. Em vaig descarregar podcasts de Catalunya Ràdio, vaig mirar Polònia i La Riera, i vaig fer un curs de català al Cercle Català de Madrid, tot abans de marxar cap a Barcelona. Finalment em vaig quedar a Barcelona sis anys. No vaig anar a viure a Turquia, però els meus primers companys de pis a Barcelona van ser turcs-catalans.

Així doncs, com és que si vas estudiar periodisme canviessis cap al món del cinema?

Després d'acabar el màster, vaig treballar en una productora de documentals on vaig dirigir un documental per Sense Ficció de TV3 i després vaig començar amb el cinema aquí a Califòrnia.

Com vas saber del Casal? Has participat alguna vegada en les seves activitats?

Quan vaig arribar a Orange des de Barcelona, va ser horrible! El xoc cultural va ser tremend, i això que els meus pares són americans! Una amiga de Barcelona em va visitar, i em va suggerir de buscar catalans per alleujar una mica l'enyorança. Amb les classes i l'adaptació no vaig tenir cap problema per seguir el seu consell, però després d'uns mesos, quan vaig arrencar amb un guió de curtmetratge ambientat a Barcelona, vaig recordar les seves paraules i vaig trobar el Casal buscant a internet.

Sí, vaig anar a la festa de Nadal. Em va encantar! I els canelons de l'Anna eren boníssims!

Ara sí! Explica'ns què va passar després que jo et donés el nom de les dues persones?

Doncs, vaig escriure a la Montse per convidar-la al càsting que fèiem a Hollywood. Em va respondre immediatament que li interessava, però que mai havia fet cap càsting, i que hauríem d'anar "despacito". Més tard vam quedar per fer un cafè a casa seva. Vaig flipar perquè la Montse se sembla a l'actriu que feia del seu personatge de petita (hi ha un flashback a quan les dues dones tenen vint-i-pocs anys). L'actriu més jove té els ulls molt però molt blaus, igual que la

Montse, i tenen uns trets molt semblants. A part, la Montse em va explicar que havia fet teatre i dansa de petita, i es veia que té gràcia i un do natural per a la interpretació. Després, entre les dues vam embolicar l'Anna. Els vaig canviar el guió i els diàlegs diverses vegades, i van tenir molta paciència amb aquests i altres imprevistos que formen part dels rodatges. Fins i tot vam rodar en un cementiri! Em deien que si van aconseguir emigrar als Estats Units, això era "pan comido".

Vas sovint a Catalunya? Per plaer o feina?

L'any passat vaig rodar un fashion film a Vic, però ara sobretot vaig a Barcelona per visitar la meva germana, que viu allà, amics, i passejar per la ciutat. Amb la Montse i l'Anna tenim un grup de Whatsapp que es diu "Estrelles", i vam quedar fa poc per esmorzar a l'Eixample, el seu barri de tota la vida. Em deien que sóc molt aventurera, però jo me'n reia perquè com a culs inquietos i rodamons guanyen elles, però de lluny!

Quina és una de les coses que més t'agrada de Catalunya?

Mai perdre la fascinació amb el tió. És una tradició tan rara, m'encanta! Però he de dir que el que més m'agrada de qualsevol lloc on viatjo o visc és la gent que conec. Em sembla molt bonic que hagi pogut conèixer persones tan belles tan lluny de casa, i poder treballar amb elles. És genial.

Quina altra cosa t'agradaria afegir?

Res :)

Moltíssimes gràcies Kris

INTERVIEW with Kristina Rodemonn

Every time I hear someone speaking Catalan with a name such as Kristina Rodemonn, and speaking our language perfectly, I inevitably feel a great thrill and also am full of hope that our language and culture will continue to survive forever.

Perhaps it was a year or so ago that Kristina got in touch with Casal to inquire whether we had two Catalan persons who might be interested in participating in a short movie in Catalan which she would be filming and directing in LA. One of the conditions was that both had to be over 60. We had no problem with that. So, I gave her the names of two of our Casal members: Montse Jason and Anna Fusté.

*Before you tell us all about it, I would like first to ask you first things about yourself. **Where were you born, where did you grow up and what was your occupation?***

I was born in Madrid, though my parents were American. My grandfather worked for the US Embassy in Madrid in the 60s, and my mother lived in Madrid when she was little. When she grew up she decided to return to Madrid and both I and my sisters grew up there. I've been living in Los Angeles now for two years. I was awarded a scholarship at Chapman University to study for a master's degree in movie directing, and I draped a blanket over my head and flew out here to live my California adventure.

What inspired you to learn Catalan? What made you decide on it? Had you lived in Catalonia before?

I have always liked languages. When I was a little girl we spoke English at home and Spanish outdoors (my parents pretended they couldn't understand us if we tried speaking English when not at home) and as an adolescent I worked cleaning bathrooms at summer homes in France to practice French. (That is, the cleaning work paid for my stay). Later, because I wanted to be a newspaper reporter, I studied Turkish to enable me to travel to the Middle East. I went to Barcelona to study for a master's in journalism without knowing much about Catalan culture, but I knew from the moment I arrived there that I would learn Catalan. I come from a very adventurous and curious family. I was taught that when you go anywhere you must try to understand and connect with the local culture and adapt yourself to it as much as possible. I downloaded podcasts from Radio Catalunya, I watched Polonia and La Riera, and I studied a Catalan course at Madrid's Cercle Català. before departing for Barcelona. Then I stayed in Barcelona for six years. I did not go to live in Turkey as originally planned, but my first room mates in Barcelona were Catalan-Turks.

So, if you studied journalism, how did you get into the world of movie-making?

After getting my master's degree I worked for a documentary production company where I directed a documentary for TV3's Sense Ficció and later I started making movies here in California.

How did you learn about Casal? Have you participated in any of its activities?

When I arrived to Orange from Barcelona it was terrible. The cultural shock was tremendous, even taking into account that my parents are American! A friend from Barcelona visited me and she suggested I look for Catalans living here to soften my home-sickness. Due to my heavy course-work load and my adaptation difficulties I did not have the inclination to follow her advise, but after a few months, when I put together the script for a short film set in Barcelona, I remembered her words and I found Casal searching on the internet. So, I went to Casal's Christmas party. I loved it! And Anna's canelons were delicious!

Ok! Now tell us, what happened after I gave you the names of the two persons?

So, I wrote to Montse to invite her to the casting we were doing in Hollywood. She answered immediately saying she was interested but had never been involved in a casting before, and we have to take it one step at a time with her. Later we agreed to meet at her home for coffee. I flipped because Montse looked a lot like the actress that was playing her part as a little girl (there's a flashback to when the two women were twenty something). The younger actor has very very blue eyes, just like Montse's, and have some very similar features. Besides, Montse told me that when she was young she had performed in theatrical plays and danced, and I could see she had a natural performance talent. Then, between the two of us, we got Anna involved. I changed the script of their lines several times, and they were always very patient during all the unexpected occurrences that are part and parcel of the filming business. We even filmed in a cemetery! They told me that having been able to go through all the red tape to immigrate to the US, this was child's play.

Do you visit Catalonia often? For work or pleasure?

Last year I filmed a fashion show in Vic. But now, I go mostly to Barcelona to visit my sister who lives there, and to visit friends and walk around the city. Montse and Anna now belong to my whatsapp group called "Stars", and we met not long ago in Barcelona's Eixample for breakfast, in Montse's old neighborhood. They told me I was a very adventurous person, but I laughed because as far as being restless, they beat me by a mile!!

What is one of the things you like most about Catalonia?

I'll never stop being fascinated by the 'cagatió'. It is a strange tradition, but I love it! But I must say what I like most about it from any other place I've traveled to or lived, is the people I know from there. I think it wonderful that I've been able to meet such lovely people so far away from 'home', and to be able to work with them. Brilliant!

What else would you like to add?

Nothing

Thanks a lot Kris.

